

Retsudvalget (2. samling)
REU alm. del - Bilag 253
Offentligt

Dansk InkassobrancheForening

c/o advokat Jens Damkjær
Køgevej 89
2630 Tåstrup

Telefon: 43 99 63 00
Telefax: 43 99 15 77

Folketinget
Christiansborg
1240 København K

Att: retsudvalget

Den, 29. februar 2008

● **Vedr.: Inkassoomkostninger:**

I folketingssamlingen 2007, i besvarelsen til spørgsmål 13 i lovforslag L163, fra Dansk InkassobrancheForening, fremgår det af ministerens besvarelse til retsudvalget, at inkassoselskaber, såfremt et sådant selskab behandler en inkassosag såvel udenretslig som retslig, kan opkræve salær for begge behandlinger, og at kreditor har ret til, at kræve disse omkostninger betalt af debitor.

Reglerne for udenretlige inkassoomkostninger står i bekendtgørelsen 601 af 12. juli 2002, hvori der er anført maksimumsatser indenfor en beløbsafgrænset stigende skala for såvel egen- som fremmedeinkasso. Det er i retspraksis og efter loven antaget, at en kreditor kan medtage beløb til såvel egeninkasso som til fremmedeinkasso ved både inkassobureau som advokat, så længe det må antages som velbegrundet, at lade sagen behandle som gjort.

Ved fastsættelsen af de i bekendtgørelsens bilag 1 fastsatte beløb, må det antages at ministeriet har udøvet et skøn over hvilke omkostninger, der normalt må anses for rimelige, og at domstolene ikke i medfør af bekendtgørelse nr. 601 kan eller bør underkende dette skøn, med mindre der foreligger klare indikationer på, at omkostningerne er åbenbart urimelige, i det dette ellers vil skabe en unødigt retsusikkerhed i strid med det generelle kreditor venlige formål rentelovens § 9a.

Spørgsmålet om rimelighed skal og bør afgøres ud fra en vurdering af om inkassoomkostningerne står i et rimeligt forhold til fordringens størrelse, jf. rentelovens § 9a stk. 3 og kun undtagelsesvist skal vurderes ud fra en vurdering af hvilke inkassoskridt, der er foretaget, i det dette hensyn ikke er udtrykkelig gengivet i rentelovens § 9a stk. 3 og normalt vil føre til, at omkostningerne bliver mindre gennemsigtige.

I langt hovedparten af sagerne tilkendes kreditor da også omkostninger i henhold til bekendtgørelsens maksimumsatser, for de i nedenstående eksempel beskrevet inkassoskridt som forsøg på en udenretslig løsning i mindelighed.

Det må som udgangspunkt antages, at den der indbringer en inkassosag for domstolene, uanset om dette sker efter fordringshaverens egen inkassobehandling eller efter et inkassobureaus behandling af sagen, skal påse og tage ansvar for, at betingelserne for indlevering af betalingspåkrav eller stævning er opfyldt. Den pågældende skal tillige udfærdige de nødvendige betalingspåkrav, fagedrekvisition, stævning eller andre processkrifter, som anført i nedenstående eksempel for en retslig behandling.

Det fremgår af retsplejelovens § 316, ”Som sagsomkostninger erstattes de udgifter, der har været fornødne til sagens forsvarlige udførelse. Udgifter til advokatbistand eller bistand fra en person, der i medfør af § 260, stk. 5, erhvervsmæssigt eller i medfør af § 260, stk. 6, repræsenterer en part, erstattes med et passende beløb, og øvrige udgifter erstattes fuldt ud.”

Den der indbringer sagerne til domstolsbehandling tager tillige ansvar for omkostninger, der måtte følge af fejl, hvorefter der kan pålægges parten omkostninger. Det må derfor forudsætte en åbenbar tilsidesættelse af sådanne pligter, såfremt den pågældendes krav på sagsomkostninger skal nedsættes.

I henhold til Præsidenterne for henholdsvis Østre & Vestre Landsret notat af 20. december 2007 side 6 fremgår det, at det omkostningsbeløb, der efter de vejledende takster skal fastsættes til dækning af udgifter til bistand til retslig inkasso, skal reduceres med det beløb, som parten er tilkendt til dækning af udgifter til udenretlig inkassobehandling. Modregningen virker klart urimelig i forhold til, at der ikke er tale om betaling for samme ydelser eller at der ikke ved den udenretlige behandling sker en sagsbehandling der for inkassoselskab/advokat væsentlig letter den retslige behandling af sagen.

Følgen af en sådan generel modregning af salærer, kan bedst illustreres således:

En utvistet sag til kr. 11.000,-, der kommer ind til **udenretslig behandling**, tilskrives med et salær i henhold til bekendtgørelse 2002-07-12 nr. 601 om udenretlige inddrivelsesomkostninger i anledning af forsinket betaling bilag 1.

Salæret er fastsat til maks. kr. 1.200,-, hvilket er for sagens oprettelse, varsling, krævebrev, forhandling og udfærdigelse af forlig samt beregning af og udfærdigelse af kreditoplysninger i henhold til Kreditaftaleloven Lov 1990-06-13 nr. 398. Hertil kommer så eventuelle returkuverter, rykker for debtors manglende tilbagesendelse af det fremsendte forlig, samt opkrævninger og afregning til henholdsvis debitor og kreditor af ydelserne i forliget.

Løber forliget f.eks. over tre år og misligholdes f.eks. i midten af år to, sendes sagen, efter eventuelle rykkerskrivelser, til **retslig behandling**.

Salæret for retslig behandling er, i henhold til de **vejledende takster, kr. 1.610,-** for hvilket, der skal udfærdiges fogedrekvisition/-betalingspåkrav, ske fremsendelse til retten, modtagelse af berammelsesdato og aftaler omkring hvem, der skal møde – men ikke selve fogedmødet. Efter fogedmødet skal der ske opfølgning ved udfærdigelse og eventuel tinglysning af udlæg, underretning af foranstående panthaver, opsætning af eventuel afdragsaftale indgået i fogedretten, fremsendelse af opkrævninger og afregning overfor klient.

Landsretternes notat af 20/12 2007 kan derfor kun betyde, at det for kreditor og inkassoselskab/advokat er en bedre forretning, i alle sager, at sende sagen direkte til fogedretsbehandling ved udløbet af 10-dagesfristen i henhold til inkassolovens § 10.

Ved en sådan sagsbehandling "sparer" inkassobranchen/advokater omkostninger til sagsbehandlingen for udenretslige behandling og får øget salærindtægter ved kun at lade sagerne behandle ved domstolene. Ophævelsen af advokaters monopol på at møde i retterne vil dermed betyde, at priser på inkassoydelser vil stige, idet muligheden for debitor for at løse sagen i mindelighed forsvinder.

Det må samtidig antages, at det vil være forbundet med betydelige vanskeligheder at finde en samarbejdspartner, der vil indbringe sager for domstolene såfremt de pågældende sager tidligere har været behandlet udenretlig, idet den pågældende alene vil kunne forvente en omsætning på forskellen mellem det der tidligere er tillagt for udenretlig behandling og det der kan tilkendes i henhold til de vejledende takster.

Vi skal på den baggrund opfordre ministeren til at gennemgå præsidenterne for henholdsvis Østre & Vestre Landsret notat af 20. december 2007 og dels afstemme, hvorvidt det kan antages at være i overensstemmelse med Ministerens mening med besvarelse til inkassobranchen og dels, om den pågældende modregning må antages at være rimelig, set i forhold til det arbejde der lægges i at løse de sager, som det desværre ikke har været muligt at løse i mindelighed.

Med venlig hilsen

På vegne Dansk Inkasso Brancheforening

Jens Damkjær

Kopi er samtidig fremsendt til Justitsministeriet

